Jan Westerhof
25 oktober 2009

Imagomaker

Eigenlijk wilde ik in deze test de vorige Sorento vermijden. Aangezien de oude Sorento echter zoâ€™n gearriveerde en bekende auto is bleek dit onmogelijk te zijn. Op een bepaald moment spraken mensen zelfs niet meer over de â€˜Kia Sorentoâ€™ maar werd er kortweg over â€˜de Sorentoâ€™ gerept. Kiaâ€™s imago is door zijn komst in 2003 volledig omgeslagen. Het Koreaanse merk werd zelfs stiekem door mensen die BMW of Mercedes-Benz reden met een schuin oog bekeken. Het was Kiaâ€™s definitieve opname binnen de rij van automerken die zich al bewezen hadden. Iets dat niet slechts gold voor Nederland, want ook in veel andere delen van Europa werd de Sorento met triomf onthaald. Kia was een volwassen merk geworden en het ultieme compliment werd gegeven toen er enorme levertijden op de Sorento ontstonden.

Zo zien ze het graag

Waar lag dat succes dan eigenlijk aan? Een interessante vraag die op velerlei manieren te beantwoorden is. Enerzijds bood de auto zoals alle Kiaâ€™s een vlijmscherpe prijsstelling en anderzijds was de markt voor SUV-achtige autoâ€™s destijds explosief stijgende. Kia kwam simpelweg exact op het goede moment met de overtuigend gestileerde en zeer strak geprijsde Sorento. Want waar het de meeste consumenten die een dergelijke auto kopen om gaat is slechts Ã©Ã©n ding: hoe stoer, stevig en duur ziet mijn auto er uit? Je zou wellicht kunnen zeggen dat alle Koreaanse SUVâ€™s dit recept hebben overgenomen en de eigenschap hebben om voor een vriendelijke prijs veel indruk te maken op mensen: alsof er een X5 of een ML-Klasse voor hun neus staat. En juist dat deed de Sorento enorm goed! Kia deed wat de mensen graag zo zagen en nog steeds graag zo zien.

Deze uiterlijke eigenschap is namelijk bij de nieuwe Sorento niet anders en zelfs nog wat vergroot. De van VAG afkomstige Peter Schreyer heeft van de Sorento vooral weer een stoer en indrukwekkend uitziende auto getekend, maar de auto tevens ontdaan van zijn laatste terreinwagenachtige trekjes. De achterzijde is met zijn vrij grove en anonieme vormgeving duidelijk het minst attractieve deel en de Duitser heeft met name van de neus mooi werk gemaakt. Dat is nu ook net waar het om draait bij een auto als deze: mensen moeten bij wijze van spreken aan de kant vliegen als jij eraan komt. De pronte chromen grille met de flinke â€“ als geknepen ogen uitziende - koplampen lijken in combinatie met de forse mistlichtclusters en de grote matzwarte onderbumper dan ook alle moeite te doen om medeweggebruikers naar rechts te dirigeren.

Supervision

Het idee dat je meer krijgt dan waarvoor je betaalt zet zich in het interieur door. Van binnen ziet alles er mooi passend afgewerkt en fraai vormgegeven uit. Dat begint al bij het instappen als je de dorpellijsten met het rood verlichte â€˜Sorentoâ€™ ziet en het fraai gevormde driespaaks stuur vastpakt. Zulks geeft net even dat fijne gevoel en dit gevoel blijft lang hangen. De plastics zijn zoals je verwacht in een auto van deze klasse, maar hier en daar toch nog wel wat aan de harde kant. Voornamelijk in de deuren en in het middenconsole kan Kia voor je gevoel op dit gebied nog wat stappen maken en ook in de details gaat het interieur een beetje mank. Zo zien we raamknoppen die men in AziÃ« al jarenlang gebruikt en bevindt zich tussen de achterbank en de zijpanelen een forse spleet. Ook de enorme â€˜aluminiumâ€™ schakelcoulisse rondom de keuzehendel van de automaat is eigenlijk te kitscherig en had er niet hoeven zitten.

Wat echter zeker bijdraagt aan het prettige interieurgevoel is de chique ogende klokkenwinkel, die door Kia met de term â€œSupervisionâ€• wordt aangeduid. Het zijn wit verlichte klokken met een individuele rode gloed vanuit het centrum van iedere meter. Het is niet alleen een mooie designvondst, maar het is tevens erg rustig aan je ogen. Ook de stoelen moeten hier genoemd worden want die zijn opvallend goed ondersteunend en passen bij iedere lichaamsbouw. Sowieso is de zitpositie goed te noemen, mede door de grote interieurruimte. Zowel voor- als achterin heb je voldoende lucht en door deze ruime interieuropzet kan de Sorento voor 1500 Euro extra worden voorzien van een derde zitrij die het tot een zevenpersoons auto maakt.

De grote stap

Het grote comfort van de Sorento mag als opvallend worden betiteld. De auto veert boven verwachting goed en is heerlijk stil. Het enige geluid dat verminderd kan worden komt van de Kumhoâ€™s en het monteren van andere banden kan hier heel wat soelaas bieden. Uiteraard dragen de fijne stoelen aan het rijcomfort bij en het is dan ook een prima reisauto. In deze klasse is de Sorento zeker een van de meest comfortabele en dat is niet in de laatste plaats te danken aan het grote voorkomen met dito wielbasis. In dit kader mag het als pluspunt worden gezien dat deze SUV toch erg overzichtelijk is en goed is in te schatten bij bijvoorbeeld fileparkeren.

Ook op dynamisch vlak is de Sorento nu een bijdetijdse auto. De vorige Sorento had nog een separaat chassis en dat veroorzaakte in bepaalde situaties een onprettig weggedrag, om het in gedrukte termen te houden. Daar is volstrekt geen sprake meer

van bij Kiaâ€™s nieuwe SUV: het is natuurlijk geen BMW X3 maar zwetende handen heb je niet meer als je de Sorento hard van een afrit laat denderen. Een enorme stap voorwaarts als je dit bij het flinke comfort optelt. Het enige klaagpunt is de lichte besturing die ook op hogere snelheid zonder veel weerstand blijft functioneren.

Terugschakelen

Onze Sorento was voorzien van een 2.4 liter grote viercilinder benzinemotor in combinatie met een volledig nieuwe automatische transmissie met zes verzetten. Bij normaal gebruik is die automaat prima en schakelt hij ongemerkt over, maar af en toe merk je dat de bak net even te nerveus geprogrammeerd is. Zeker omdat de motor onder de 2500 toeren vrij zwak is schakelt de automaat vaak terug en voor je gevoel had dat niet gehoeven. Het terugschakelen bij het iets dieper intrappen van het pedaal gaat bovendien nog met een behoorlijke schok gepaard en dat geeft je soms het idee

dat de motor en de bak niet echt bij elkaar passen.

Het is niet dat de motor niet krachtig genoeg is, want de Sorento is met deze enige leverbare benzinemotor heus niet traag. Het is ook zeker geen snelle auto, maar veel meer een hele relaxte. De motor moet zoals gezegd behoorlijk in de toeren en dan geeft hij toch een rauwig geluid. Zeker jammer daar de auto in de basis heel stil is. De nieuwe 197 pk sterke diesel past gewoon beter bij het soepele en rustige karakter van de auto, zeker ook omdat de benzinemotor niet zo zuinig is als Kia belooft. De geteste 1 op 9 is zeker niet echt slecht, maar het komt niet in de buurt van de door Kia beloofde 11 kilometer per verbrande liter benzine.

Competitief

Laat me beginnen om de hardste noot te kraken: deze motor en transmissie passen

niet echt bij elkaar. Het is een prima automaat, maar het karakter van de motor is daarvoor niet rustig genoeg. Dat is echter geen enkele belemmering om de Sorento toch te beoordelen als een goede auto. Kies voor een diesel of ga zelf schakelen en het grootste minpunt is verdwenen. Je koopt met de Sorento namelijk wel een auto met een opvallend hoog comfort, dat voornamelijk door de prettige stoelen en het lage geluidsniveau wordt bepaald. Daarnaast ziet de Sorento er van binnen prima en - wederom - vooral van buiten uitstekend uit en geeft hij je een duurder gevoel dan de scherpe aanschafprijs doet vermoeden. De Sorento is eenvoudigweg een goede auto zonder echt grote minpunten, die competitief genoeg is om tussen de concurrentie overeind te blijven. Bovendien biedt de Sorento precies waarvoor je de auto waarschijnlijk hebt gekocht: het blijft een stoere SUV om te zien.

Fotografie: Martijn Koevoets

Plus

+ Ziet er goed uit
+ Comfortabel rijgedrag
+ Goede stoelen

Min

- Lichte besturing
- Combinatie motor en transmissie
- Niet zo zuinig als beloofd